

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

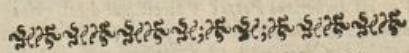
Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

plitem gladium : primariò equidem spiritua-
lis ; secundariò autem temporalis super ipso
etiam Reges protensa potestatis. At con-
clusio partim ex fidei , partim ex luminis natu-
ralis certis & indubitatis principijs , per conse-
quentiam Theologicam ritè illata , ita reducitur
in fidei principium , ut virtualiter saltem sit
de fide. Viderint ergo , qui Reges Summi
Pontificis Oecumenicæ autoritati subiectos
negare contendunt , quomodo securè ambu-
lent in fide Orthodoxa ?

DISQUISITIO II.

In quantum secundum Sacrorum Can-
onum sanctiones supremi Reges Christiani
subijciantur sanctæ Ecclesiæ clavis , Summiq[ue]
Pontificis Oecumenicæ potestati ?

S. I.

1. SACRI Canones reduci possunt in Verbum
Dei , seu Christi , tum quia fontem & fun-
damentum sanctionis ex Oecumenicæ per
Christum constitutæ autoritate promanantis ,
atque sic ex Verbo Dei seu principio fidei
demonstratur à priori sacrorum Canonum ,
Christianos in conscientia eam foro constrin-
gens autoritas : tum reduci possunt in Ver-
bum Dei , quatenus , dum inter Doctores su-
per alicujus sacri textus legitimo sensu est dis-
quisitio , ex sacrosanctis Canonibus , quasi à
posteriori demonstrari potest intelligentia
Verbi Divini , ex quo seu fonte sanctiones
Ecclesiasticæ profluere , atque cum ipso con-
formari debent. In præfenti proinde dis-
quisitione ex sacris Canonibus argumentan-
do , utramque viam tenebimus , tum à priori
sanctionum ejusmodi firmitatem demonstran-
do per reductionem ad fundamentum Verbi
Divini , tum à posteriori ex sacrosanctis Ec-
clesiasticis constitutionibus ostendendo Ponti-
ficæ , ex qua promanant , autoritatis spha-
ram , Christi Domini Verbo inconcussè sta-
bilitam.

2. Huic igitur posteriori à nobis præintenta
viæ præit Author tractatus de libertatibus Ec-
clesiæ Gallicanae lib. 4. cap. 11. varia potestatis
Ecclesiasticæ super Reges ac Imperatores ex-
empla allegando. Imperatoriam namque
dignitatem , ait , Carolo magno à Leone III.
Papa collatam Historici tum Græci , tum Latini ,
ac prætipuè Gallici perhibent. Ipse autem
(Carolus inquit Eginhardus in Annalibus , sci-
licet ad annum 801. cum die sacratissimâ Nata-
lis Domini ad Missarum solemniam Basilicam B. Pe-
tri Apostoli fuisset ingressus , & coram altari , ubi
ad orationem se inclinaverat , assisteret Leo Papa ,
Coronam capiti ejus imposuit , cuncto Romanorum
populo acclamante , Carolo Augusto à Deo coronato ,
magno & pacifico Imperatori Romanorum vita , &
victoria ; post quas laudes à Pontifice more antiquo-
rum Principum adoratus est , ac deinde , omisso Pa-
trij nomine , Imperator & Augustus appellatus.
Ne quis autem putet , Carolum quidem Im-
peratoriam dignitatem armis obtinuisse , à

Leone autem ei Coronam tantum ex cæremo-
nia , ut etiamnum in Gallia fit ab Archiepisco-
po Rhemensis , fuisse impostam ; scribit idem
Eginhardus in vita illius Imperatoris , eum ab
illo honore ambiendo ita fuisse alienum , ut
si sibi deferendum præsenlisset , abfuturus ab
Ecclesia fuisset. Quo tempore , inquit , & Impe-
ratoris , & Augusti nomen accepit : quod primò
in tantum averatus est , ut affirmaret , se eo die
quamvis præcipua festivitas esset , Ecclesiam non
intraturum fuisse , si consilium Pontificis præire po-
tuisset.

3. Summo Pontifici acceptam retulerunt Im-
peratoriam dignitatem successores Caroli Ma-
gri. Egregium est hujus professionis testi-
monium apud Andream du Chesne tom. 3. sci-
licet epistola Apostolica Ludovici II Impera-
toris Occidentis , Lotharii filij , Ludovici Pij ,
Nepotis ad Basilium Orientalem Imperato-
rem missa anno 871. in qua sic eum alloquitur ;
Cum & ipsi patrum nostri gloriosi Reges absq[ue]
invidia Imperatorem nos vocitent , & Imperatorem
esse procul dubio fatentur , non profectò ad æratem ,
quæ nobis majores sunt , attendentes , sed ad unctio-
nem , & sacrationem , quæ PER SUMMI PON-
TIFICIS MANUS IMPOSITIONEM Di-
vinitus sumus ad hoc calmen provecti , & ad Ro-
mani Principatus Imperium , quo superno nutu po-
timur aspicientes . . . Matrem omnium Ecclesia-
rum Dei defendendam atque sublimandam suscepi-
mus , ex qua & regnandi autoritatem prosapia no-
stra seminarium sumpsit. NAM FRANCO-
RUM PRINCIPES PRIMO REGES , DE-
INDE VERO IMPERATORES DICTI
SUNT , IJ DUNTAXAT , QUI A ROMA-
NO PONTIFICE AD HOC OLEO SAN-
CTO PERFUSI SUNT . . . porò si ca-
lumniaris Romanum Pontificem , quod gesserit , ca-
lumniari poteris & Samuel , quod spreo Saule , quem
ipse unxerat , David in Regem ungere non re-
nuerit.

4. Ad sanctam Sedem recurrerunt alij ad
eamdem impetrandam dignitatem , quæ ipsis
ex sola sanguinis cum præcedentibus Impe-
ratoribus propinquitate non debebatur , ut
exemplum Caroli Calvi demonstrat apud
Sirmondum inter Concilia Gallia , & apud
alios.

5. Fulco Archiepiscopus Rhemensis , natali-
bus , doctrinâ , ac pietate celeberrimus , & à
Reginone , Baronio , & Molano Martyribus
annumeratus , eò quod mors illi ob propu-
gnata Ecclesiæ jura illata fuerit (ut rursus vi-
deas , doctrinam istam exemplis Sanctorum
esse consonam) cum audisset , Carolum Regem
Francorum , vulgò Simplicem nuncupatum ,
cui aliàs strictè adhærebat , velle cum North-
mannis inire societatem , gravissimam ad eum
epistolam scripsit , in qua hæc habet inter alia ;
Deprecor vos itaque per Deum , ut tale deseratis
consilium ; ne velitis vos in æternum præcipitare
interitum ; & mihi , cæterisq[ue] , qui secundum Deum
vobis fideles sunt , æterni doloris asserre dispendium.
Melius enim fuerat , vos non nasci , quam diaboli
patrocinio velle regnare . & illos juvare , quos de-
beretis per omnia impugnare . Sciat enim , quia
si hæc omnia feceritis , & talibus consilijs acquiever-
itis , nunquam me fidelem habebitis , sed & quos-
cumque

cumque potuero, A VESTRA FIDELITATE REVOCABO, & cum omnibus Coepiscopis meis, vos, & omnes vestros excommunicans, aeterno anathemate condemnabo. Pro fidelitate, quam vobis seruo, haec gemebundus scribo.

6. Ivo Carnotensis Episcopus, doctrinâ & pietate illustris Epist. 46. quæ est ad Urbanum II. supponit auctoritatem Philippo I. Francorum Regi per excommunicationem adeptam; quandoquidem scribit Summo illi Pontifici; *Hæc ratione ex parte usuri (Philippi Nuncij) Regem cum Regno ab obedientia vestra discessurum, NISI CORONAM RESTITUATIS, NISI REGEM AB ANATHEMATE ABSOLVATIS.*

7. Unde inerat, nisi à pietate, atque à Religione, antiquis Gallis illa erga Ecclesiæ in Reges auctoritatem reverentiâ, quam illorum perhibent historiæ? Nam v. g. Regibus excommunicatis officia etiam vitæ aliquatenus necessaria, nedum alia Principibus exhiberi solita, negabant. An pios magis, magisque religiosos efficiet illius Regni fideles declaratio Cœtus Parisiensis, dum eis suadebit, Ecclesiam, neque directè, neque indirectè quidquam in Principes posse, quantum ad temporalia, quæ sola ferè (proh dolor) ab hominibus hodie attenduntur.

8. Si Gallicanis externa addenda sunt exempla (quidni autem addantur) cum proposito Cleri Gallicani ad Principes omnes generatim pertineat, nec sit ad Galliæ Reges restricta (qui fortè aliquo jure speciali, vel privilegio tucri sese posse obtenderent) alia non pauca suppetunt. Nam præter Romanos Imperatores, de quibus jam diximus, mortuo Zenone Imperatore, Ariadne ejus conjux, spreto Longino Zenonis fratre, Anastasium ad Imperium evehendum curavit, sed obliiit Euphemius Episcopus Constantinopolitanus, donec Anastasius fidem Orthodoxam scripto professus est; Cum Ariadne haberet in animo Anastasium habitu induere parareo, Euphemius Episcopus usque eò consentire noluit, quoad Anastasius chirographum jurjurando confirmatum ei dedisset, quod planè declararet, eum, si sceptrum susciperet, Imperij fidem sinceram servaturam, nihilq. rerum novarum introduciturum in sacrosanctam Dei Ecclesiam: quod chirographum Macedonio Sacri Theauri Custodi tradidit. Factum autem est illud ab Euphemio, quod Anastasius putabatur à nonnullis errore Manicheorum infectus esse. Evagrius histor. lib. 3. cap. 32. Idem Theodorus Lector collect. ex histor. Eccles. lib. 2.

9. Cumque iterum Anastasius in hæresim lapsus esset, & Catholicos persequeretur, ei sese Symmachus Papa opposuit, ut in Epistola ejus apologetica videre est, in qua docet Summus ille Pontifex, quis sit verborum sensus, quæ Prælati Parisienses ex Divo Paulo attulerunt; *Fortassis dicitur es, scriptum esse: omni potestati nos subditos esse debere; Nos quidem potestates humanas suo loco suscipimus, donec contra Deum suas erigunt voluntates. Ceterum si omnis potestas à Deo est, magis ergo, que rebus est præstituta Divinis. Deser Deo in Nobis, & Nos deseremus Deo in te. Ceterum si tu Deo non deseras, non potes ejus uti privilegio, cujus jura contemnis.*

10. Eleonora primùm Galliæ, deinde Angliæ Regina Epist. 2. ad Celestinum III. Papam liberatione filij Richardi Regis Angliæ à Leopoldo Duce Austriæ capti, & Henrico Imperatori consignati, & traditi, quæ Epistola est 145. Petri Blefensis, sic scribit; *Nonne Petro Apostolo, & in eo vobis à Deo omne Regnum, omnisq. potestas regenda committitur? Benedictus autem Dominus, qui talem potestatem dedit hominibus, non Rex, non Imperator, aut Dux à jugo vestra jurisdictionis eximitur; Vbi est ergo zelus Phimees? Vbi est auctoritas Petri? Vbi est, qui dicat, zelus domus tuæ comedit me? Appareat, quod non in vanum dati sunt vobis, & Coepiscopis vestris gladij accipites in manibus vestris. Dicite iniquis, nolite iniquè agere, & delinquentibus nolite exaltare cornu. Non degeneret in hæredes Petri dignitatis Apostolica reverenda successio, Vestrum agnoscite principatum, probate zelum, accingimini ad opus fortitudinis, & honorate ministerium vestrum. Gloria vestra derivetur ad posteros, & cognoscat generatio altera, quam inaniter Tyrannus ille præsumpsit, & quam potenter præsumptionem ejus Romana Sedes punierit.*

11. Leoni quoque Isauro in hæresin Iconoclastarum lapsò, & Catholicos in Oriente persequenti, Gregorius II. pluries frustra monito, à Romanis, & ab Italia tributum solvi prohibuit ex Theophane in Chronologia. Hoc anno, inquit, scilicet Gregorij II. primo irreligiosus Leo de proscribendis, & deponendis Sanctis, & venerandis imaginibus primum tractatum habere cepit: comperto cujus proposito, Gregorius Papa Romanus, scripta prius ad ipsam Leonem decretalis epistola, quæ de fide quicquam statuere, & antiqua Ecclesiæ sanctità à sanctis Patribus firmata innovare, aut convellere non decere Imperatorem commonet. Italia tandem ac Rome tributa ad ipsam deserenda prohibuit. Idem testatur Zonaras in tom. 3. Annal. his verbis: *Quæ de causâ Gregorij, qui tam Romæ veteris Ecclesiam gubernabat, repudiata societate Præsidis nova Roma, nec non eorum, qui illum sequerentur, illos unâ cum Imperatore Synodico anathemate obstrinxit, & redigalia, quæ ad id usque tempus inde pendebantur, inhibuit, illò cum Francis fudere. Et adhuc; sub Leone Isauro temporis illius Papa Gregorius ob perversam opinionem desecit ab illo Imperatore impio, eiq. tributum pendere recusavit, neque sibi quicquam esse res voluit cum impijs Ecclesiæ Constantinopolitaneæ Gubernatoribus, omisissq. bellis, pacem cum Francis fecit.*

12. Ex quibus Summorum Pontificum exemplis toti Christiano orbi notis ac receptis, quis ambigat, de Pontificiâ super Reges & Imperatores potestate fidelium unanimi consensu comprobata? Sed ejusdem quæ cum Verbo Dei consentaneæ, ex sacris Canonibus probationes accuratori Scholasticâ methodo expendere in præsentem est animus.

§. II.

Referuntur Adversariorum argumenta.

Hæc in quantum licuit corradere, maximè, quæ possumus, energiâ exponere intendimus, ut veritas hinc magis elucescat.

ARGV-